

La Campana publica el llibre en què Schrobsdorff explica la seva vida sentimental, amb els fragments no autoritzats el 1961

Els homes d'Angelika, sense censura

Fragments inèdits

→ “Tot va passar de manera inesperada. Amb un crit sord, fora del normal, en Boris se'm va abraonar. Amb una mà em va agafar el canell i em va doblegar el braç enlaire, per damunt del cap. Amb l'altra mà, em va obrir la part superior del vestit fins a la cintura. Em va enfonsar les dents als llavis fins que vaig notar el gust fastigosament metàl·lic de la sang. Amb els genolls va intentar separar-me les cames. Havia embogit.

Vaig quedar petrificada, presa de la por. Al cap d'uns segons vaig començar a resistir-me. El pànic em va proporcionar una força que no sabia que tenia. Vaig clavar cops, coces, mossegades i esgarrapades. Mai no m'havia hagut d'enfrontar a un home que hagués perdut el seny, envaït per la passió. El Boris tenia més força que jo. Em va grapejar l'entrecreix”.

→ “Ell va entrar a la cambra despullat. No m'havia preparat per a allò, encara no havia vist mai un home nu. Me'l

vaig quedar mirant absolutament horroritzada. El vaig examinar detalladament i em va semblar terrible, repugnant. Ell se'm va atansar i, com més a prop el tenia, més intensa es tornava la meva por, fins al punt que es va convertir en pànic. Per a mi ja no era una persona, sinó un ésser d'un altre planeta, un animal desconegut, un monstre inquietant”.

→ “Volia veure com es tornaven dèbils i perdien el poder. Les seves debilitats m'enfortien.

-¿Què vols dir amb això?

-Que quan estava al llit amb ells era jo qui tenia el poder. feia el que volia amb ells. És una sensació fantàstica.

-En altres paraules, anar-te'n al llit amb ells era un cert acte de revenja, per a tu.

-Mai no n'he acabat de treure l'aigua clara, però pot ser que tinguis raó. En alguns casos era això.

-¿I en d'altres?

-En d'altres... ai, Déu meu, en altres casos hi anava per avorriment. O

perquè em deixessin en pau d'una vegada. O perquè en realitat tot m'era igual.

-¿Mai no ho has fet per pura diversió? -Sí, una vegada. La dona del 'senyor' en qüestió es va quedar al cotxe, sense sospitar que el seu marit havia anat a lliurar una cosa ben diferent de la carta que li havia dit. Allò em va excitar moltíssim”.

→ “Després em va muntar amb envestides precises, com un genet experimentat que sap perfectament el que es fa.

Ni el que ell em va donar ni el que jo li vaig retornar no tenia res a veure amb l'amor. Res a veure amb el desig de compartir tendresa i de fondre's amb l'altra persona. Va ser molt més per la necessitat d'infligir dolor que pel desig de plaure. Va ser una baralla, una lluita cada cop més apassionada que només podia culminar amb la satisfacció de sotmetre l'altre o de quedar sotmès”.

→ “-Els jueus -va xerricar la Magda-, ¿aquells gossos sarnosos? No t'ho creus ni tu, Faissal.

”Vaig fixar la mirada al fons del got que tenia entre les mans.

-Senyora... -va dir en Witt.

-En Nasser esclafarà aquesta colla de lladres -va grunyar el diputat del Bundestag-. Sempre ho he dit, que encara en van morir pocs. ¡Només tindrem pau quan els hagin exterminat a tots!

”En aquell moment vaig tornar a experimentar la por i el turment dels perseguits, la desesperació i la impotència dels deseparats, l'escarni i l'amargor dels humiliats. Vaig reviuir la decadència de la meua mare, la mort dels meus avis a la càmera de gas, l'odi a Déu, al món i a la vida. Per un instant, vaig tornar a experimentar el patiment de molts anys.

Vaig deixar el got damunt de la taula i vaig sortir de l'habitació. Em vaig quedar dreta a fora, al passadís. No sabia a on anar. Vaig observar les portes: n'hi havia tres i una era per

sortir a l'aire lliure. ¿Lliure? A Alemanya no la trobaria pas, la llibertat. Sempre hi trobaria aquella confrontació, tant a Bonn com a Munic o Stuttgart, tant al carrer com als restaurants o a casa d'uns coneguts. Pertot arreu hi hauria gent com el diputat Lenz, asseguda al Bundestag, o com la Magda, devota de la cuina i de la higiene, tan amoïnada per la neteja de casa seva com per la neteja del país. I la porca sóc jo', vaig pensar tot d'una”.

→ “la vida nocturna madrilenya (...) era d'allò més animada (...) Oferia tres coses a dojo: conyac espanyol (una mica dolç (...)), música (sense interrupció i de tota mena: a la ràdio, cantada, amb guitarres, en orquestres de ball) i prostitutes. Hi havia un munt de prostitutes als carrers, a les cafeteries, als bars i als locals nocturns. Regiments sencers de prostitutes amb maquillatges extremats, talons altíssims i les cames molt primes”.

XAVI AYÉN
Barcelona

Fa dos anys, es va publicar *Tu no ets una mare com les altres*, l'obra en què l'alemanya Angelika Schrobsdorff (1927-2016) narrava la fascinant història de la seva mare, una dona lliurada a la bohèmia berlinesa que va decidir tenir un fill amb cada home que estimés. Va ser un dels llibres més destacats de la temporada, premiat pels llibreters de Madrid, escollit en gairebé totes les llistes que va fer la premsa amb el millor de l'any i diversos mesos en les llistes dels més venuts. Però, en realitat, el primer llibre escrit per Schrobsdorff va ser *Els homes*, en què explica les relacions que ella mateixa va tenir amb el sexe masculí, des dels seus somiejos d'adolescent fins a la trentena. Es va publicar al març en castellà per Perifèrica/Errata Naturae i la setmana que ve arriba en català (La Campana) amb una particularitat: es tracta, per primer cop, de la versió sense censura.

El llibre es va publicar originalment a Alemanya el 1961, amb diverses parts expurgades, d'acord amb la moral de l'època: els dos capítols finals sencers van caure i també fragments de la resta, en total unes 200 planes, és a dir, un 28% de l'original. Com que La Campana ha subratllat les parts censurades, es poden observar quins van ser els criteris delsensors (en un país democràtic com era la República Federal d'Alemanya): no van deixar passar la descripció d'un intent de violació, la pèrdua de la seva virginitat amb un coronel, l'argumentació de la decisió d'avortar, alguns passatges en què la narradora es deixa dominar pel desig i pren la iniciativa, detalls d'adulteris, discussions quan demana el divorci, escenes sexuals tòrrides, insults que rep de les seves parelles, ridiculitzacions d'alguns gestos dels seus amants (un que es neteja la boca amb un escuradents) i també moments en què es descriu sense pal·liatius la miserable situació de la devastada Alemanya de postguerra. Els editors catalans s'han basat en la versió íntegra del 1986 però no s'han limitat a afegir els dos capítols últims sinó que han acarat tot el text, en què han descobert altres omissions.

Els homes narra les peripècies biogràfiques, psicològiques i eròtiques de l'Eveline (transsumpte de la mateixa Schrobsdorff), triplement vençuda, per alemanya, jueva i dona, i que malgrat això es aplega a seduir. “El meu aspecte era la meua arma”, afirma, orgullosa. El llibre abraça des dels 16 fins als

Angelika Schrobsdorff el 2008 a Berlín

30 anys, a les dècades dels 40 i 50.

Molts dels amants de Schrobsdorff porten uniforme. Hi ha soldats búlgars, alemanys, nord-americans, anglesos... cosa que ha donat peu a alguns a comentar que la història d'Europa sencera va desfilar pel seu llit. *Femme fatale* culta, ens ofereix una perspectiva inusual en els relats de l'època -la de la noia- amb una sinceritat que desarma i sense quedar-se en una successió frívola d'amants, sinó que mostra un fresc sociològic i psicològic del que era viure a l'època, amb les misèries i el poble patint però també els ambients de les classes altes i els cercles artístics. Capaç de plorar per la seva germana, que és en un camp de concentració, sense que això li impedeixi anar-se'n a ballar, la seva admiradora Simone de Beauvoir va dir de la seva obra que és “un reportatge íntim dels primers anys de l'ocupació a la part occidental d'Alemanya”.

En una entrevista televisiva, als 72 anys, Schrobsdorff va admetre: “M'enamorava molt ràpidament, i també em desenamorava molt ràpidament. Durant un o dos anys ho

“Tenia por de ser abandonada; no me n'anava amb un noi fins que estava segura que jo era més forta i el podria deixar”

aconsegua. No ho sé, potser buscava una parella ideal i al final sempre acabava decebuda”. I: “Sentia una por horrible que m'abandonessin. No me n'anava amb un noi fins que estava segura que jo era la més forta dels dos i que, per tant, el podria deixar”. És a dir, “em comportava amb ells com un home (...), sempre me n'he anat corrents, de sobte, sense escenes, sense problemes. Simplement fugia”. “Em van destrossar la infantesa -continua-”. Quan et classifiquen com a mestissa de primer grau, sempre t'estàs amagant. Si a més veus com la teua mare es consumeix, no t'alliberes mai. En la meua vida hi ha una rasa terrible. Complexos d'inferioritat. Als 24 anys era una merda seca. Volia poder, exercir poder. Vaig fer mal a molts homes”.

Casada diverses vegades -per exemple, amb el director de *Shoah*, Claude Lanzmann, des del 1971-, afirmava, quan se l'acusava de tractar malament, com a escriptora, el sexe oposat: “No he escrit res amb ràbia contra els homes, per l'amor de Déu! Els homes m'han agradat moltíssim, i encara avui m'agraden”.